

end beundrede deres specielle Dygtighed og Indsigt, og skønt deres Væsens Overlegenhed ofte fristede ham til Efterligning, rørte der sig i Dybet af hans Sind en Følelse af Medlidenhed med den Slags Mennesker, hvis Tanker aldrig hævede sig højere end Røgen fra deres Cigar.

Nu sad han der udenfor Kafeen med en Avis i Haanden. Mens hans Tanker var hos Jakobe, hvem han savnede dobbelt stærkt i denne store, vildfremmede By, lod han af gammel Vane Blikket løbe nedover Hotellisterne for at søge efter Navne fra Danmark. Og pludselig gav det et Ryk i ham, idet han stødte paa Navnet Baronesse von Bernt-Adlersborg.

Den gamle Dame var i Vinterens Løb ganske gaaet ham af Minde. Hans Udvikling havde i den mellemliggende Tid ført ham saa langt bort fra al Tragten efter ydre Glans og Storhed, at han knap nok længer huskede, hvordan han før sin Rejse var bleven fristet af „Onkel Heinrich“ til at benytte sig af dette stakkels Kvindemenneskes Venskab med det Formaal at erobre sig en Barontitel.

I sin Længsel efter engang igen at tale med et Menneske i sit eget Sprog og om almindelig menneskelige Ting besluttede han sig til at opsøge Baronessen. Han fandt hende i et af Byens eleganteste Hoteller, hvor hun boede sammen med sin Søster Hofjægermesterinde Prangen. De to Damer var kommen dertil for et Par Dage siden og opholdt sig her paa Gennemrejse til Italien.

Baronessen syntes ikke at have haft stort Udbytte af sin næsten aarlange Kur paa den tyske Afvænningsanstalt. Ansigtet havde ganske vist mistet noget af sin blussende Rødme, Mimiken var mere behersket, Hænderne roligere; men